

Arrest

nr. 214 045 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VERSTRAETEN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 31 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 186 901 van 9 mei 2017.

1.2. Op 7 augustus 2017 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster wordt op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 9 oktober 2017 en op 16 maart 2018.

1.3. Op 30 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 27 september 1989 geboren in Bagdad, Irak. U bent een sjiitische moslima van Arabische origine. Uw vader werkte samen met de Amerikanen en werd omwille daarvan vermoord in 2005. U huwde met [A.I.E.], van wie u niet veel later scheidde. U heeft een kind met uw eerste echtgenoot, [I.A.A.I.] [...]. In 2011 huwde u met [D.S.], met wie u ook een zoon heeft [S.S.D.S.] [...]. U scheidde van uw tweede echtgenoot in mei 2015. U verliet Irak omdat u vreesde persoonlijk gevisieerd te worden omwille van het profiel van uw vader. U verliet Irak op 28 juli 2015 en vroeg op 27 augustus 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele identiteitskaart van uzelf en uw twee kinderen neer, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, een kopie van de huwelijksakte van de imam en van de rechtbank van uw tweede huwelijk, een kopie van de scheidingsakte, een kopie van de identiteitskaart van uw tweede echtgenoot, een kopie van het nationaliteitsbewijs, zes foto's van uw vader tijdens zijn werk, zeven foto's van uw zus in de Green Zone, vier foto's van u met uw vader, artikels van 'al-Mada Daily News', een kopie van een paspoort van uw vader, kopie van de identiteitskaart en het paspoort van uw vader, een bedankbrief van de Amerikanen voor het werk van uw vader, een kopie van de badge van uw vader, een kopie van een UNHCR registratie formulier.

Op 1 september 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV volgde de beslissing van het CGVS op 9 mei 2017 en kende u evenmin internationale bescherming toe.

U verliet België niet. Uw minderjarige zonen [A.] en [S.] dienden op 13 juni 2017 een eigen asielaanvraag in. U diende een tweede asielaanvraag in op 7 augustus 2017. Deze werd op 16 oktober 2017 in overweging genomen door het CGVS. Het CGVS organiseerde op 16 maart 2018 een gehoor ten gronde.

In het kader van uw tweede asielaanvraag haalt u aan dat u voor uw vertrek uit Irak gedurende een tweetal maanden een geheime relatie had met [M.M.S.] [...]. U had in de telefoon van [M.] filmpjes gezien van [M.] die huizen van burgers opblies samen met Asaab Ahl al-Haqq. U dacht toen al dat deze filmpjes u wel eens van pas konden komen om tegen [M.] te gebruiken. Jullie besloten samen Irak te verlaten. U had niet genoeg geld en hij wilde u financieel steunen. In Turkije liep het al mis tussen jullie. [M.] bleek behoorlijk agressief te zijn en hij sloeg u in bijzijn van de kinderen. U wilde terugkeren naar Irak, maar [M.] nam uw paspoort af en wilde dat u samen met hem naar België reisde, zodat jullie er samen een leven konden opbouwen. Hij had immers naaktfoto's en andere compromitterende foto's van u die hij naar uw familie en uw tweede ex-man zou sturen als u hem niet volgde. Eenmaal in België liep het helemaal fout. [M.] sloeg u meermaals en u ging dit aanklaarten bij de verantwoordelijken van Fedasil. U beëindigde de relatie. U werd samen met uw kinderen overgebracht naar een sociale woning. In het opvangcentrum had u [Q.A.B.] leren kennen. U begon een relatie met hem. [M.] kon dit niet aan en keerde in mei 2016 terug naar Irak. Hij stuurde de foto's door naar uw moeder en broer, die erop al het contact verbraken. Ook [N.], de vrouw van uw neef [K.], een belangrijke persoon in de stam, kreeg de foto's te zien. Uw neef verstootte u uit de stam. [M.] ging eveneens naar uw ex-man [D.S.] en legde hem uit dat u een hoer was en seks had met mannen tegen betaling. Ook hij kreeg de foto's te zien. [D.] achtte u geen geschikte moeder voor zijn zoon [S.] en spande een rechtszaak tegen u aan. U werd aangeklaagd voor ontvoering van [S.] in mei 2017.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een aantal foto's neer en uitgeprinte facebook-gesprekken, een USB stick met de filmpjes van [M.], een kopie van een besluit van de rechter, een verzendingsnota van DHL, een medisch attest.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient allereerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u niet aannemelijk kon maken dat u omwille van het profiel van uw vader problemen zou ondervinden. Het asielrelaas dat u aan deze grond koppelde werd ongeloofwaardig geacht. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

In het kader van uw tweede asielaanvraag komt u met een volledig ander asielrelaas. U vreest bij terugkeer naar Irak dat [M.] wraak op u zal nemen, dat de vader van [S.] het kind zal teruggeisen en dat de Iraakse autoriteiten u zullen arresteren omdat u [S.] ontvoerd hebt. U bent ook verstoten uit de stam en kan als alleenstaande vrouw niet overleven in Irak (CGVS II p.4). Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

In eerste instantie kan er vastgesteld worden dat al de voorgehouden gebeurtenissen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalt plaatsvonden voor de terechtzitting bij de RvV op 14 maart 2017. Uw problemen met [M.] dateren van toen jullie aankwamen in België, op 26 augustus 2015, en van toen [M.] terugkeerde naar Irak, rond mei 2016. De problemen met uw ex-man in verband met [S.] dateren van eind 2016 (CGVS I p.14). U had dus ruimschoots de tijd deze asielmotieven aan te halen in het kader van uw voorgaande asielaanvraag of de beroepsprocedure die u naar aanleiding van de weigering van het CGVS aanspande. U haalde aan dat u bang was dat [M.] alles aan uw familie ging vertellen (CGVS II p.22). Dit is geen valabel argument daar u verklaarde dat [M.] uw familie reeds in 2016 inlichtte en toen al de foto's aan hen overmaakte (CGVS II p.7, p.8). Bovendien verklaarde u dat u zich voldoende veilig voelde in België om quasi onmiddellijk na aankomst in België [M.] te dumpen (CGVS II p.18). U ging volgens uw verklaringen althans, zelfs klacht tegen hem indienen bij de hoofdzetel van Fedasil (CGVS II p.18). zou daar heel uw probleem uitgelegd hebben wat betreft de foto's etc. (CGVS II p.18). Het is in dat opzicht zeer merkwaardig dat u dit wel in geuren en kleuren aan de verantwoordelijke van Fedasil durfde aankaarten, maar dit niet durfde mee te delen aan de asielinstanties. U vraagt internationale bescherming aan bij de Belgische asielinstanties. Er wordt van u verwacht dat u transparant bent en open kaart speelt. Op een asielzoeker ligt immers de plicht om een volledig beeld te schetsen van zijn/haar situatie. U heeft nagelaten dit te doen. U hield doelbewust asielmotieven achter. U toont hiermee een gebrek aan medewerking hetgeen een smet werpt op de ernst en geloofwaardigheid van die asielmotieven. Er wordt van u verwacht dat u de asielmotieven op basis waarvan u claimt in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanbrengt wanneer u hiervan op de hoogte bent. U stak voorts de verantwoordelijkheid voor het niet aanhalen van deze asielmotieven op uw advocaat. U verklaarde dat u in het kader van de beroepsprocedure een ander verhaal en een andere toedracht had op basis waarvan u meende in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS II p.22). U vond dan ook dat uw advocaat u betere raad had moeten geven. Nu kan er aangestipt dat het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker is om de advocaat in te lichten over de asielmotieven en niet omgekeerd (CGVS II p.22). U kan geen enkele valabele reden aanhalen om deze omissie te verklaren. Op basis van bovenstaande kan er geconcludeerd worden dat u uw asielmotieven die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde reeds eerder in de procedure had kunnen vermelden, aangezien u dit niet deed, komt de ernst en de geloofwaardigheid van deze asielmotieven reeds in het gedrang.

Wat betreft de vrees die u koppelt aan [M.] kan u deze niet aannemelijk maken aangezien uw verklaringen ongeloofwaardig en niet gelijklopend zijn. Volgens uw verklaringen wil [M.] wraak op u nemen omdat u hem hebt laten zitten hebt en een relatie met iemand anders begonnen bent (CGVS I p.6, II p.6). U heeft [M.] bij aankomst in België verlaten en u heeft sinds begin 2016 niets meer van hem gehoord (CGVS II p.6). Ondanks dat u niets meer van [M.] vernomen hebt, bent u er rotsvast van overheid dat die nog steeds wraak op u wil nemen. U verklaarde dat alles wat hij gedaan heeft naar wraak verwijst (CGVS I p.22). Dient opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan de handelingen die u [M.] toeschrijft (zie infra)

[M.] zou bij zijn terugkeer naar Irak foto's van u verstuurd hebben waarop u naakt bent of waarop u samen met hem te zien bent. [M.] had zichzelf wel onherkenbaar gefotoshopt (CGVS II p.8). U legt deze specifieke foto's evenwel niet neer. U verklaarde dat de foto's niet naar u doorgestuurd werden om u niet te kwetsen (CGVS II p.8). U legt wel enkele andere foto's neer. De enige foto die als enigszins

bezwarend kan gelden is de foto waarop u zich omkleedt. Deze foto zegt echter meer over de persoon die de foto nam dan over u die zich omkleedt (CGVS II p.18). U bevestigde dat u de specifieke foto's niet heeft en dus niet kan neerleggen. U hield echter vol dat [M.] de foto's doorstuurde naar uw familie en uw ex-man en dat u daarom nu problemen had (CGVS II p.9). Dit zijn echter blote beweringen die u niet kan ondersteunen met objectieve en overtuigende bewijsstukken.

Voorts zou [M.] koste wat het kost bij u willen blijven. Ook dit kan u niet aannemelijk maken. U legt prints van facebookgesprekken neer tussen [M.] en [N.], de echtgenote van uw neef [K.] (CGVS II p.9). In deze gesprekken valt eerder het tegenovergestelde te lezen. [M.] schrijft op blad vier in de eerste tekstballon : 'je moet je schamen en verdwijnt uit mijn leven....zelfs als je smeekt zullen we niet meer samen komen' of nog in het tweede tekstballonnetje: ' Zelfs als je sterft voor mij wil ik niet meer bij jou zijn,...' (CGVS I p.3). Het lijkt er hier eerder op dat u de vragende partij bent om bij [M.] te blijven en niet omgekeerd. U stelt hierop dat het leugens waren die hij verkondigde in de facebookgesprekken met [N.] (CGVS II p.10). U legt deze gesprekken echter neer in een poging om aan te tonen dat u een probleem heeft met [M.] omdat u hem heeft laten zitten en hij daarom wraak wil nemen. U kan dit aan de hand van de facebookgesprekken die u neerlegt niet aannemelijk maken, daar ze net het tegenovergestelde aantonen.

Voorts zijn uw verklaringen over [M.] zelf, niet gelijklopend doorheen de beide gehoren. U zou hem in Irak hebben leren kennen, een paar maanden voor uw vertrek. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat u in het opvangcentrum in België ontdekte dat [M.] bij een militie, Hashed el- Shaabi, zat en huizen van burgers tot ontploffing bracht (CGVS I p.10). U had de filmpjes hiervan op zijn gsm gevonden. Hij zou zich twee maanden voordat u hem leerde kennen bij de militie aangesloten hebben (CGVS I p.10). U had de filmpjes naar de facebook van een vriendin gestuurd die ze voor u bewaarde (CGVS I p.10). [M.] zou niet op de hoogte geweest zijn dat u in bezit was van die filmpjes, zo zegt u (CGVS I p.11). In het tweede gehoor verklaarde u echter dat u reeds in Irak wist dat hij bij de milities zat. Dit keer ging het evenwel plots over Asaab el-Haqq en niet over Hashed el-Shaabi. U had er plots geen idee meer van sinds wanneer hij zich aangesloten had bij de milities (CGVS II p.14). U dacht in Irak al dat die opnames u wel eens van pas zouden kunnen komen omdat u vermoedde dat [M.] u in de toekomst lastig ging vallen (CGVS II p.14). U had de filmpjes in het opvangcentrum naar uw eigen telefoon doorgestuurd en vervolgens opgeslagen op de USB-stick (CGVS II p.15). U verklaarde voorts dat [M.] wel op de hoogte was dat u de filmpjes had gedownload. U zou zich in een ruzie versproken hebben (CGVS II p.15, p.16). Gezien bovenstaande legt totaal uiteenlopende verklaringen af over het voorgehouden profiel van [M.] en over de beweerde wijze hoe u het filmpje in uw handen gekregen heeft. Een vaststelling die de geloofwaardigheid van uw verklaringen over [M.] en de problemen die u met hem zou ondervonden hebben uiteraard totaal ondermijnt.

Volgens uw verklaringen ging de relatie tussen u en [M.] er sinds Turkije op achteruit. Hij zou u geslagen en beledigd hebben (CGVS II p.16, I p.7). [M.] had het moeilijk met uw zoon [A.]. Bovendien was zijn familie achter jullie relatie gekomen en stonden ze daar niet achter (CGVS I p.7). U was immers al twee keer gescheiden en had uit elk huwelijk een kind. U wilde terugkeren naar Irak, maar hij wilde u niet laten gaan (CGVS II p.17). Het is het hoogst merkwaardig dat die reis gezien de situatie die u schetst is doorgegaan. U kon er initieel ook geen verklaring voor geven (CGVS I p.8). [M.] moest ook voor uw reis betalen omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte. U verklaarde dat hij alles betaalde omdat hij van u hield en per se met u naar België wilde om daar samen een nieuw leven uit te bouwen (CGVS II p.16, p.17). U had hem echter al kenbaar gemaakt dat u terug wilde naar Irak en dus bijgevolg een relatie met hem niet meer zag zitten. Uw verklaringen over uw relatie met [M.] zijn bijgevolg weinig aannemelijk.

Eenmaal in België voelde u zich naar eigen zeggen veilig en besloot u [M.] aan de deur te zetten (CGVS II p.18). U ging klacht tegen hem indienen bij de hoofdzetel van Fedasil (CGVS II p.18). U legde daar heel uw probleem uit wat betreft de foto's etc. (CGVS II p.18). U kunt evenwel geen enkel tastbaar bewijs van deze klacht voorleggen, noch bevindt zich enig spoor van een klacht in uw administratief dossier. Dit is totaal onaannemelijk indien u daadwerkelijk klacht zou hebben ingediend en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw totale asielrelaas.. Het is immers een keerpunt in uw asielrelaas en het moment waarop [M.] besloot zich te wreken op u. De verantwoordelijke van Fedasil raadde u aan om klacht in te dienen bij de politie. U wilde dit niet. (CGVS II p.19). U haalde wederom het argument aan van de foto's die hij naar uw familie zou doorsturen (CGVS II p.19). Nu kan er opgemerkt dat [M.] reeds in Turkije dreigde met die foto's door te sturen omdat u hem wilde verlaten. Door hem te verlaten eens aangekomen in België, wist u wat er zou kunnen gebeuren. Het is dan ook merkwaardig dat u,

wanneer u dan toch besluit de stap te zetten om hem te verlaten, niet al de opties aanwendt om u zelf veilig te stellen.

Het is voorts merkwaardig dat [M.] vrijwillig terugkeerde naar Irak. Het enige dat [M.] wilde was dat u bij hem bleef (CGVS II p.19). Zijn asielaanvraag was afgewezen, zijn beroepsprocedure had niets opgeleverd, en u had een relatie met [Q.] dus keerde hij maar terug en liet hij de liefde van zijn leven achter stelt u (CGVS II p.19). Ook dit is echter een vreemde omwenteling in uw relaas. Moest [M.] dermate graag bij u willen zijn of koste wat het kost wraak willen nemen op u is het niet logisch dat hij vrijwillig terugkeert naar Irak.

U haalde voorts aan dat uw stam u verstoten heeft naar aanleiding van de foto's (CGVS II p.4). Ook hier kan u het CGVS niet van overtuigen. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u ook over dit element uit uw asielaanvraag compleet afwijkende verklaringen aflegt. In het eerste gehoor verklaarde u dat [M.] de foto's naar [N.] had gestuurd. Het zou tot grote problemen leiden als de foto's bij de stam terecht kwamen, dus u had aan [N.] gevraagd om de foto's niet door te sturen naar haar echtgenoot, [K.] (CGVS I p.14). [K.] is immers een belangrijke persoon bij de stam (CGVS I p.5). U verklaarde voorts bij het eerste gehoor dat er geen problemen waren met de stam (CGVS I p.20). In het bijkomende gehoor verklaarde u daarentegen plots dat u uw stam vreesde (CGVS II p.4). U verklaarde dit keer dat [M.], [K.] persoonlijk gecontacteerd had bij zijn terugkeer naar Irak in mei of juni 2016 (CGVS II p.4, p.5). [N.] zou u hiervan op de hoogte gebracht hebben. Ze zou u eveneens eind 2016 geïnformeerd hebben dat de stam u verstoten had en u vogelvrij verklaarde (CGVS II p.5). U heeft verder geen begin van tastbaar bewijs om de verstoting van de stam aan te tonen. Voorts heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat uw stam u effectief iets zou aandoen (CGVS II p.4, p.5). Dit is dan ook een louter blote bewering die u niet met objectieve gegevens kan ondersteunen. U legt bovendien wederom geen gelijklopende verklaringen af over uw voorgehouden vrees voor de stam. Na confrontatie met uw afwijkende verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat u dit wel vermeld had in het eerste gehoor (CGVS II p.5). Daar u geen gelijklopende verklaringen aflegt en geen afdoende verklaring kan geven voor de tegenstrijdigheden, komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eens te meer in het gedrang.

Wat betreft de voorgehouden problemen met de vader van [S.D.S.], kan er opgemerkt dat deze voortvloeien het hele verhaal rond [M.] en de foto's. Het is immers op basis van de foto's dat [D.] een gerechtelijke procedure in gang zou hebben gestoken. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag rond uw problemen met [M.] kan er echter evenmin geloof worden gehecht aan uw stelling dat u in Irak door [D.] werd aangeklaagd voor ontvoering.

Bovendien legt u ook hierover geen eenduidige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag eens te meer wordt ondermijnd. Zo verklaarde u dat u een relatie met [M.] begon toen u nog samen was met [D.] (CGVS I p.22). U wijzigde vervolgens uw verklaring en stelde dat u al van [D.] gescheiden was voordat u met [M.] begon, maar dat [M.] ermee dreigde tegen [D.] te zeggen dat hij een relatie met u had (CGVS I p.23). Uw uitleg voor deze tegenstelling, namelijk dat u nog nooit vragen in het kader van een interview moest beantwoorden, kan uiteraard niet overtuigen (CGVS I p.23). Vervolgens wijzigt u nogmaals uw verklaringen en stelt u dat [M.] dit uiteindelijk toch niet gezegd zou hebben tegen [D.], maar dat hij tegen [D.] zei dat jullie seksuele betrekkingen hadden gehad voor de ogen van zijn zoon (CGVS I p.23).

U verklaarde bovendien dat [D.], [M.] zou vermoorden indien hij een relatie met u zou gehad hebben voordat u van [D.] gescheiden was (CGVS I p.23). Er kan verondersteld worden dat [D.] evenmin opgezet zou zijn met nieuws dat [M.] seks had voor de ogen van zijn kind en hij hier eveneens zou ingrijpen. Vreemd genoeg blijkt dit niet het geval geweest te zijn.

In het bijkomende gehoor verklaarde u zoals hierboven reeds gesteld dat [M.] naar [D.] ging en daar vertelde dat hij in Irak seks met u had tegen betaling, dat jullie van elkaar hielden en samen besloten Irak te verlaten. Hij vertelde hem voorts dat u ook in het buitenland als prostituee werkte (CGVS II p.20). U kan evenwel niet aannemelijk maken hoe u aan deze informatie van dat gesprek gekomen bent. U verklaarde immers dat u sinds eind 2016 en begin 2017 voor de laatste keer contact had met [D.]. In dat gesprek zei [D.] volgens uw verklaringen, dat hij de foto's gezien had en de onbekende personen op de foto's wilde identificeren (CGVS II p.20). Hij had [M.] op dat moment evenwel nog niet gesproken, want [M.] ging hem pas erna opzoeken om meer details te geven. Ook [M.] had u na begin 2016 niet meer gesproken. Het is dan ook niet mogelijk dat u over informatie beschikte

over het gesprek tussen [D.] en [M.]. Uw verklaringen wat betreft de problemen die [M.] zou veroorzaakt hebben bij uw ex-man kunnen dan ook niet overtuigen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door [D.] daadwerkelijk werd aangeklaagd voor ontvoering.

Ter ondersteuning van dit element legt u een document van de rechtbank neer. In eerste instantie kan er opgemerkt dat dit slechts een kopie met een stempel erop is. Een document dat aldus zeer gemakkelijk kan vervalst worden. Het document betreft blijkbaar een besluit van de rechter (CGVS I p.18, 24, 25). Uw oom zou naar de hoorzitting in de rechtbank gegaan zijn in januari 2017 als reactie op de oproepingsbrief die er naar u verstuurd werd (CGVS I p.19). Deze oproepingsbrief kunt u evenwel niet neerleggen (CGVS I p.19). U heeft voorts geen idee welke straffen er op ontvoering staan, en u weigert ook u hierover te informeren (CGVS II p.21). U kan aldus geen zicht bieden op wat er u boven het hoofd hangt in geval dat u terug zou keren naar Irak. Een dergelijke laksheid wat betreft uw vrees die u aanhaalt bij terugkeer naar Irak, ondermijnt verder de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees. Dient daarbij te worden opgemerkt dat het beweerdte besluit van de rechter weinig daadkrachtig genoemd kan worden. Het louter verspreiden van een klaarblijkelijk binnenlands arrestatiebevel houdt immers weinig steek wanneer werd vastgesteld dat de gezochte persoon naar het buitenland gevlucht is (CGVS I p. 25).

U kan tot slot evenmin aannemelijk maken dat u als alleenstaande vrouw zonder netwerk door het leven moet in Irak. U verklaart immers dat u nog steeds contact onderhoudt met uw oom [S.], de broers van uw moeder en uw nichten. Uw oom is zelfs voor u naar de rechtbank gegaan, zo zegt u (CGVS I p.18, p.19). Uw familie zou op de hoogte zijn van de foto's. In plaats van u te verstoten, zouden ze aan facebook gemeld hebben dat het ongepaste foto's waren en dat deze gecensureerd dienden te worden (CGVS I p.15, p.16, p.20). Uit voorgaande blijkt dan ook dat u nog over een goed functionerend netwerk beschikt in Irak. Bovendien heeft u in het verleden ook alleen een huis gehuurd in de Qahira wijk (CGVS II p.12). U kan niet aannemelijk maken dat u in Irak niet over een voldoende functionerend sociaal netwerk zou beschikken waar u bij terecht kan.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de asielaanvraag van uw kinderen [A.] en [S.], kan er aangestipt dat uw kinderen dezelfde asielmotieven aanhalen als u. Met name de vrees gelinkt aan de problemen met [M.] en uw bewering dat de vader van [S.] hem gaat terugeisen. Motieven die hierboven reeds besproken werden (CGVS II p.21, p.22). Ook in hun hoofde nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De facebookprints en foto's, als ook het besluit van de rechtbank werden reeds besproken. De DHL verzendingsnota verandert niets aan de appreciatie van uw asielmotieven. Wat betreft de filmpjes op de USB stick moet er worden vastgesteld dat ze betrekking hebben op [M.]. Uw problemen met [M.] zijn evenwel niet geloofwaardig, de filmpjes dragen niet bij tot het herstel van die geloofwaardigheid. Op beide filmpjes zijn een aantal mannen te zien met allemaal een ander uniform aan. Er vindt een ontploffing plaats die ze filmen. De rol van [M.] is niet duidelijk op basis van deze filmpjes. Hij komt slechts een seconde in beeld. De beelden doen dan ook geen uitspraak over het daadwerkelijke profiel van [M.] laat staan dat ze zouden aantonen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie

blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidsituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidsituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidsituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde

vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Op 13 juni 2017 dient tweede verzoeker een eigen en eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het CGVS op 9 oktober 2017. Op 30 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en u bent afkomstig uit Bagdad. Op 28 juli 2015 hebt u samen met uw moeder [R.J.M.A.K.] [...] en halfbroer [S.D.S.S.] [...] uw land van herkomst verlaten. Op 26 augustus 2015 kwamen jullie in België aan.

Op 27 augustus 2015 vroeg uw moeder een eerste keer asiel aan. Op 1 september 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV volgde de beslissing van het CGVS op 9 mei 2017 en kende haar evenmin internationale bescherming toe.

Uw moeder heeft op 13 juni 2017 een asielaanvraag in de naam van uw halfbroer en u ingediend. Uw moeder diende een tweede asielaanvraag in op 7 augustus 2017. Deze werd op 16 oktober 2017 in overweging genomen door het CGVS. Het CGVS organiseerde op 16 maart 2018 een gehoor ten gronde.

Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op de vluchtredenen die door uw moeder werden aangehaald. [M.M.S.S.] [...], de man waarmee jullie samen naar hier reisden, verspreidde compromitterende foto's van uw moeder naar de vader van uw halfbroer. Hierop bedreigde deze laatste uw moeder en dreigde ermee uw halfbroer van haar af te nemen. Bovendien werd uw moeder geslagen door [M.]. Bovendien vreest u naar Irak terug te keren omwille van de daar heersende oorlog. U verklaart liever in België te willen blijven omdat u hier meer vriendjes hebt, hier meer hebt geleerd en omdat u niet goed meer Arabisch zou kunnen spreken.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende originele documenten voorgelegd: uw identiteitskaart (d.d. 28/12/'09) en de identiteitskaart van uw halfbroer (d.d. 28/8/'14). Tevens werd een kopie van uw geboortakte voorgelegd.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op dezelfde redenen als deze die werden aangehaald door uw moeder [R.J.M.A.K.] [...].

Er werd besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag.

De redenen die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw moeder zijn:

[idem redenen eerste bestreden beslissing]

Verder verwijst u nog naar het feit dat u liever in België verblijft. U hebt hier immers meer vriendjes, leert hier meer en kunt niet zo goed meer Arabisch spreken (CGVS p.5-6). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 28/12/'09), de identiteitskaart van uw halfbroer (d.d. 28/8/'14) en de kopie van uw geboorteakte. Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad. Ze zeggen enkel iets over de identiteit en herkomst van u en uw halfbroer, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.6. Op 13 juni 2017 dient derde verzoeker een eigen en eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het CGVS op 9 oktober 2017. Op 30 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit en u bent afkomstig uit Bagdad. Op 28 juli 2015 hebt u samen met uw moeder [R.J.M.A.K.] [...] en halfbroer [A.A.I.I.] [...] uw land van herkomst verlaten. Op 26 augustus 2015 kwamen jullie in België aan.

Op 27 augustus 2015 vroeg uw moeder een eerste keer asiel aan. Op 1 september 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV volgde de beslissing van het CGVS op 9 mei 2017 en kende haar evenmin internationale bescherming toe.

Uw moeder heeft op 13 juni 2017 een asielaanvraag in de naam van uw halfbroer en u ingediend. Uw moeder diende een tweede asielaanvraag in op 7 augustus 2017. Deze werd op 16 oktober 2017 in overweging genomen door het CGVS. Het CGVS organiseerde op 16 maart 2018 een gehoor ten gronde.

Uit uw moeders verklaringen afgelegd voor het CGVS blijkt dat uw asielaanvraag volledig gebaseerd is op de vluchtmotieven die door uw moeder werden aangehaald. [M.M.S.S.] [...], de man waarmee jullie samen naar hier reisden, verspreidde compromitterende foto's van uw moeder naar uw vader. Hierop bedreigde deze laatste uw moeder en dreigde ermee u van haar af te nemen. Bovendien werd uw moeder geslagen door [M.].

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende originele documenten voorgelegd: uw identiteitskaart (d.d. 28/8/'14) en de identiteitskaart van uw broer (d.d. 28/12/'09).

B. Motivering

Uit de verklaringen afgelegd door uw moeder blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw moeder [R.J.M.A.K.] [...].

Er werd besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag.

De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw moeder zijn:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 28/8/'14) en de identiteitskaart van uw halfbroer (d.d. 28/12/'09). Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad. Ze zeggen enkel iets over de identiteit en herkomst van u en uw halfbroer, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers zetten daarbij onder meer uiteen:

"4.3.

Het Commissariaat-generaal merkt vooreerst op dat de aangehaalde asielmotieven door verzoekster al gekend waren voor de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 maart 2017.

Dit omwille van het gegeven dat haar problemen met [M.] al dateren van toen zij in België aankwam op 26 augustus 2015 en van toen [M.] terugkeerde naar Irak, rond mei 2016.

De problemen met haar ex- man in verband met [S.] dateren van eind 2016.

Het Commissariaat- Generaal is van oordeel dat hierdoor de geloofwaardigheid van verzoekster in het gedrang komt en zij doelbewust asielmotieven heeft achtergehouden.

Verzoekster is het hiermee niet eens!

Zij verwijst namelijk naar artikel 51/8 Vw.:

"Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen" De voorwaarden voor een volgend verzoek om internationale bescherming zijn "nieuwe elementen".

Verzoekster heeft hier ook aan voldaan, anders zou het Commissariaat- Generaal haar volgend verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen hebben.

Dat het Commissariaat- Generaal langs de ene kant oordeelt dat verzoeksters volgend verzoek tót internationale bescherming ontvankelijk is- wegens de nieuwe elementen- maar dan in haar bestreden beslissing schrijft dat door haar volgend verzoek om internationale bescherming, haar geloofwaardigheid wordt aangetast, is manifest tegenstrijdig!

Het Commissariaat- Generaal blaast tegelijkertijd warm en koud.

Een volgend verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk verklaren, betekent dat zij elementen heeft aangetoond die ertoe leiden dat de kans aanzienlijk groter worden om in aanraking te komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw.

Verzoeksters geloofwaardigheid onderuit halen, enkel en alleen omdat zij een volgend verzoek om internationale bescherming vroeg, getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

4.4.

Vervolgens hecht tegenpartij geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent de vrees die zij koppelt aan [M.] omdat haar verklaringen ongeloofwaardig en niet gelijklopend zouden zijn. Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan de handelingen die verzoekster [M.] toeschrijft.

4.4.1

Zo verklaarde de verzoekster dat [M.] bezwarende foto's heeft doorgestuurd naar haar familie maar tegenpartij stelt dat dit enkel blote beweringen zijn die niet door objectieve bewijsstukken kunnen ondersteund worden.

Verzoekster heeft echter wel andere foto's laten zien, waaronder een foto waarop zij zich aan het omkleden is.

Tegenpartij stelt hierover in de bestreden beslissing het volgende:

"Deze foto zegt echter meer over de persoon die de foto nam dan over u die zich omkleedt."

Impliciet stelt tegenpartij dus wel dat zulke foto's iets zeggen over de persoon die ze neemt en in het verlengde hiervan, zij dus ook wel stelt dat het nemen van zulke foto's als "vreemd gedrag" dienen te worden bestempeld.

Het Commissariaat- Generaal kan dus geenszins beweren dat verzoekster geen bewijsstukken neerlegt ter staving van haar asielrelaas.

Zij legt wel degelijk een begin van bewijs voor!

Verzoekster foto's dienen als een begin van bewijs aanvaard te worden in haar asielrelaas.

Kortweg stellen dat zij geen objectieve bewijsstukken kan voorleggen omdat zij niet de specifieke foto's in handen heeft, getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

4.4.2.

Verder stelt het Commissariaat- Generaal dat de relatie van verzoekster met [M.] weinig aannemelijk lijkt. Dit voornamelijk omdat de problemen al begonnen in Turkije en verzoekster wilde terugkeren, doch dit niet deed .

Verzoekster wist zich echter geen raad meer.

Zij had schrik van [M.], wegens de slagen en beledigingen.

Zij had ook vernomen dat zijn familie achter de relatie met [M.] was gekomen en dat zij deze niet goedkeurde.

Verzoekster bevond zich tussen twee vuren.

Zij wilde terugkeren naar Irak, maar wetende dat zij daar geconfronteerd kon worden met de familie van [M.] die niet achter de relatie stond omdat zij al twee keer gescheiden was en uit elke kind een huwelijk had- weerhiel haar hiervan.

Zij heeft ook niemand waar zij in Irak op kan terugvallen!

Verzoeksters moeder en broer bevinden zich actueel in Turkije.

Zij heeft enkel nog ooms in Irak, maar door haar situatie, is zij door hen verstoten uit haar stam, waardoor ze ook op haar stam niet kan terugvallen voor enige steun.

4.4.3

Het Commissariaat- Generaal hecht ook geen geloof aan verzoeksters problemen met betrekking tot de verstoting uit haar stam.

Echter houdt het Commissariaat- Generaal geen rekening met de algemene tradities in Irak en de stammenconflicten.

Nog steeds worden vele conflicten opgelost door traditionele bemiddelingsmechanismen, ook in Bagdad:

"The tradition in Iraq is for many cases to be settled by tribal mediators — local councils or family representatives — rather than the law of the land.

They decidé on compensation, financial or otherwise, to be negotiated and accepted by the parties in dispute (zie bijlage, stuk 3a-c)

Verzoekster is ook niet enkel alleenstaand. zij is ook gescheiden. Vrouwen in haar positie, worden door de stam vaak aanschouwd als 'minderwaardig' en worden vaak gebruikt als 'seulement' voor stammenconflicten op te lossen:

"He explains that Fasluya marriage is both against Islam and the law. But tribal laws, particularly in the southern provinces, allow it.

Furthermore; he says, some tribes consider divorced or widowed women "half-women". When the agreement is to offer three women, "six women could be offered as tribute if they are widowed or divorced. "

(zie bijlage, stuk 4a-d)

Zoals al aangehaald, heeft verzoekster in Irak enkel nog maar haar ooms, die haar verstoten hebben uit de stam.

10.

Zij zal geen enkele steun kunnen genieten indien zij dient terug te keren naar Irak.

4.5.

Verzoeksters is een alleenstaande vrouw in Irak.

Verzoeksters heeft een uiterst kwetsbaar profiel.

Vrouwenrechten in Irak zijn nog steeds ondermaats.

Vrouwen in Irak zijn zeer geregeld het slachtoffer van zogenaamde 'honour crimes'.

Dit staat o.a. te lezen in het rapport van Ceasefire Centre for Civilian Rights and Minority Rights Group International November 2015:

In Iraq, 'honour' crimes most often take the form of murder; although they can also encompass other forms of violence such as physical abuse, confinement, control of movement, deprivation of education, forced marriage, forced suicide and public dishonouring. 'Honour' crimes are most often perpetrated after a woman has committed or is suspected of committing any of the following: engaging in friendships or pre-marital relationships with a member of the opposite sex; refusing to marry a man chosen by the family; marrying against the family's wishes; committing adultery; or being a victim of rape or kidnapping (zie bijlage, stuk 5a-b)

De rechten van vrouwen in Irak worden meer en meer ingeperkt.

On 1 November 2017, a legislative reform radically challenging the rights of Iraqi women was put before parliament. It consisted of a series of amendments to Personal Status Law no 188 (1959), which governs the rights of women in matters such as marriage, divorce and inheritance.

The timing of the proposal is indicative of the political climate in Iraq, currently characterised by the growing strength of conservative social and religious forces, as well as by extreme instability.

(zie bijlage, stuk 6a-b)

Het sociaal klimaat waar verzoekster in terecht zal komen bij terugkeer naar Irak zullen ondermaats zijn. Zij zal geen bescherming genieten, niet van haar overheid alsook niet van haar eigen stam/familie."

Ter ondersteuning van dit onderdeel van het verzoekschrift, voegen verzoekers volgende stukken bij:

"-3a-c Tribes, tradition stand in way of Iraq police ;

-4a-d In Iraq, Women are offered as tributes to settle tribal vendettas dd. 17/08/2016 ;

-5a-b Minority rights group international, Ceasefire: The Lost Women of Iraq: family- based violence during armed conflict ;

-6a-b Arab News, Iraqi women's rights must be protected".

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 10 september 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: "Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.2.2. Op 18 september maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over die een verstotingsakte van 3 mei 2018 met vertaling bevat.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat door de devolutieve kracht van het beroep de hele zaak op de Raad overgaat met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt de Raad de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

- Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekster verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjjiitische moslima te zijn van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad. Haar vader stierf in 2005.

Zij huwde een eerste keer in 2005. Na de dood van haar vader in 2005, verliet verzoekster Irak. Samen met haar echtgenoot, moeder, broer en zus, is ze naar Syrië gegaan. In 2007 werd tweede verzoeker in Syrië geboren. Verzoeksters echtgenoot keerde terug naar Irak en het kwam tot een echtscheiding.

In 2011 keerden verzoekster en haar familie terug naar Irak.

In 2011 huwde verzoekster een tweede keer. Derde verzoeker werd uit dit huwelijk geboren in 2013. In 2013 zijn verzoekers naar Turkije gegaan, samen met de tweede echtgenoot van verzoekster alsook haar moeder, broer en zus.

Verzoekster, haar echtgenoot en de kinderen zijn in 2014 teruggekeerd naar Bagdad. De moeder en broer van verzoekster bevinden zich nog steeds in Turkije. Haar zus is inmiddels getrouwd en woont in Bagdad.

In mei 2015 is verzoekster een tweede keer gescheiden.

Verzoekster startte een relatie met M. en twee maanden later is zij samen met hem op 28 juli 2015 uit Irak vertrokken.

Op 27 en 28 augustus 2015 dienen verzoekster en M. een verzoek om internationale bescherming in.

Begin 2016 beëindigt verzoekster haar relatie met M.

Zij begint een relatie met Q., een andere Iraakse man, die zij in het opvangcentrum heeft leren kennen.

Op 20 juli 2016 neemt de commissaris-generaal in hoofde van M. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad bij arrest nr. 179 038 van 6 december 2016.

Op 31 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 186 601 van 9 mei 2017.

M. keert, volgens verzoekster, in mei 2016 vrijwillig terug naar Irak.
Ook Q. keert, volgens verzoekster, eind 2016 vrijwillig terug naar Irak.

Verzoekster verklaart dat haar relatie met M. begon mis te lopen tijdens de overtocht naar Europa toen hij haar hard sloeg in Turkije in het bijzijn van de kinderen. Hoewel zij wilde terugkeren naar Irak, slaagde zij daar niet in omdat M. hun paspoorten afnam en dreigde compromitterende foto's te sturen naar haar familie. Ook in België bleef hij haar slaan in het opvangcentrum waar zij beiden verbleven. Zij beëindigde de relatie en verhuisde met haar kinderen naar een sociale woning. Inmiddels had zij een relatie aangeknoopt met Q, hetgeen M. niet kon verkroppen omdat hij zich door verzoekster gebruikt voelde. Nadat M. terugkeerde naar Irak zou hij uit wraak compromitterende foto's en berichten hebben gestuurd naar de naaste omgeving van verzoekster met de bedoeling om haar reputatie aan te tasten. Hij stuurde zulke foto's eerst naar de moeder en broer van verzoekster die daarop het contact met haar verbraken. Vervolgens stuurde hij foto's naar N., de echtgenote van haar neef K., een belangrijke man in de stam. Deze neef verstootte haar uit de stam. Ten slotte stuurde M. ook foto's door haar naar tweede ex-man die vervolgens een rechtszaak tegen verzoekster aanspande wegens ontvoering van haar zoon, derde verzoeker. Verzoekster vreest door deze problemen niet te kunnen overleven in Irak als alleenstaande vrouw, nu haar reputatie is aangetast.

2.4.2.2. Hoewel er een aantal onduidelijkheden zijn over de relatie tussen verzoekster en M., is de Raad van oordeel dat, het geheel van al de verklaringen van verzoekers en de stukken in het rechtsplegingsdossier in acht genomen, het bestaan van een relatie tussen verzoekster en M. voldoende aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op coherente verklaringen van verzoekster en tweede verzoeker, alsook de doorleefde verklaringen van tweede verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS en tijdens de terechtzitting, wordt tevens voldoende aannemelijk gemaakt dat verzoekster in Turkije door M. hard werd geslagen tijdens de overtocht naar Europa alsook in België (AD CGVS II verzoekster, stuk 22, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 9; AD CGVS tweede verzoeker, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 3).

In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, legde verzoekster een aantal uitprinten neer van facebookgesprekken waarvan niet wordt betwist dat het facebookgesprekken betreffen tussen M. en de echtgenote N. van haar neef K, zoals verzoekster op het CGVS verklaarde (AD CGVS II verzoekster, stuk 27, map met 'documenten').

Uit de eerste pagina van deze uitprinten blijkt dat M. op 1 juni 2016, dit is na zijn terugkeer naar Irak, een foto heeft doorgestuurd naar N. waar verzoekster half ontbloot te zien is terwijl zij zich omkleedt. Hoewel verzoekster geen andere compromitterende foto's kan voorleggen die door M. zijn verstuurd naar haar familie of ex-echtgenoten, is dit stuk consistent met verzoeksters verklaringen over de dreigementen van M. aan haar adres om bezwarende foto's te sturen naar haar familie.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze foto meer zegt over de persoon die de foto nam dan over verzoekster die zich omkleedt. Uit het gehoor blijkt dat de protection officier deze foto meer bezwend acht voor M. dan voor verzoekster die duidelijk niet wist dat de foto werd genomen toen zij zich omkleedde en dus niet bewust poseerde (AD CGVS II verzoekster, stuk 8, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 8 en 18).

Dat verzoekster op deze foto staat afgebeeld, wordt niet betwist, en dat zij te zien is met een duidelijk ontbloot bovenlichaam evenmin. Het gegeven dat verzoekster niet bewust naakt poseerde, neemt niet weg dat deze foto publieke uiting geeft aan een intieme relatie tussen verzoekster en een man en dit buiten de context van een huwelijk. Gelet op de Iraakse context, kan verzoekster worden gevolgd in haar verklaringen dat zulke foto "*voor ons veel betekent*" en dat "*in Irak zo'n relatie niet bestaat, het is onaanvaardbaar*" (AD CGVS II verzoekster, stuk 22, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 13 en stuk 8, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 18).

Uit de derde pagina van deze uitprinten blijkt verder dat M. een printscreen heeft genomen van de facebook pagina van Q., in het bijzonder een foto waarop Q. te zien is met S., de zoon van verzoekster en in casu derde verzoeker, waarbij Q. heeft geschreven "*S. mijn schat hahaha, ik offer mij voor jou op, hahahaha*". M. stuurde deze print screen op 5 juni 2017 door naar N. Volgens verzoekster wilde M. hiermee aantonen dat Q. bij verzoekster is en wilde M. foto's verspreiden over verzoeksters relatie met Q. (AD CGVS II verzoekster, stuk 22, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 7 en stuk 8, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 10).

De Raad concludeert hieruit dat bijgevolg N. eveneens kennis kreeg van een tweede intieme buiten-huwelijkse relatie die verzoekster had aangeknoopt met een Iraakse man.

Op pagina 4, 5 en 6 van de uitprinten kunnen berichten van M. worden gelezen die via N. in wezen aan het adres van verzoekster waren gericht. De verwerende partij besluit dat deze facebookgesprekken niet aannemelijk maken dat M. koste wat kost bij verzoekster wilde blijven maar eerder het tegenovergestelde aantonen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de betrokken facebookgesprekken zeer selectief leest. Ongeacht wie bij wie wilde blijven, blijkt uit de facebookgesprekken ook dat M. herhaaldelijk dreigt foto's van verzoekster door te sturen naar haar familie en slecht over haar te spreken (*"ik weet alles over jou, zelfs wie op jou slaapt, ik weet je facebook account, je viber en alles, (...) ik wil niets slechts over jou zeggen, mensen weten je bent; (...) zal ik de tagg van je tante met alle foto's van jou (...) maar kijk wat ik zal doen, ik zal de foto's van je vriendinnetje sturen en kijk hoe mooi het is. Ze weet niet wat ik kan doen (...) je bent onrespectvol, je wil me wijsmaken ik weet alles over jou en waar jij bent (...) ik ga naar K. bellen en een paar foto's sturen van jou, van zijn nicht. En als er een probleem plaatsvindt doe dan de groeten"*).

De inhoud van de facebookgesprekken is bijgevolg eveneens consistent met verzoeksters verklaringen over de dreigementen van M. aan haar adres.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat aan verzoekster in casu het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoekster maakt aannemelijk dat M., wiens agressief karakter blijkt uit de verklaringen van verzoekers, zijn herhaaldelijke dreigementen om de reputatie van verzoekster aan te tasten heeft waargemaakt, in het bijzonder door aan N. een bezwarende foto over te maken die doet blijken van een intieme buitenhuwelijkse relatie tussen hem en verzoekster, maar ook door verzoeksters intieme relatie met Q. aan het licht te brengen. Er kan niet worden uitgesloten dat M. ook andere familieleden, zoals verzoeksters broer, als haar ex-mannen heeft ingelicht over deze intieme relaties met andere mannen. Bijgevolg kan er van worden uitgegaan dat de reputatie van verzoekster als alleenstaande vrouw, die reeds twee keer is gescheiden, die twee kinderen heeft van twee verschillende mannen, inmiddels is aangetast.

2.4.2.3. Vervolgens moet worden nagegaan of verzoekster, als alleenstaande vrouw, familie of een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen.

Het is niet betwist dat verzoekster heden geen echtgenoot heeft. Evenmin wordt betwist dat zij geen duurzame relatie heeft met een man met wie ze kan samenleven.

Er wordt ook niet betwist dat de vader van verzoekster is gestorven, minstens niet meer aanwezig is.

Verder wordt niet betwist dat de moeder en broer van verzoekster zich in Turkije bevinden. Verzoekster verklaart herhaaldelijk dat het contact tussen haar moeder en broer werd verbroken. Haar moeder wil enkel nog met verzoeksters minderjarige zonen praten. Haar broer wil zelfs niet meer met de kinderen spreken (AD CGVS II verzoekster, stuk 22, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 13 en stuk 8, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 4). Deze verklaring is consistent met de verklaringen van de kinderen die stellen dat zij nog wel contact hebben met hun oma maar dat hun oma niet meer met hun moeder praat (AD CGVS tweede verzoeker, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 3).

Gelet op het feit verzoekster een vrouw is die twee keer is gescheiden en twee kinderen heeft van verschillende mannen, dat aannemelijk wordt gemaakt dat haar reputatie werd aangetast doordat haar intieme relaties met twee mannen buiten de context van een huwelijk aan de familie kenbaar werden gemaakt, en gelet op de verslechterde situatie voor alleenstaande vrouwen in Irak onder invloed van een toenemende conservatieve reflex in de Iraakse samenleving, zoals deze blijkt uit stuk 6 bij het verzoekschrift, kan in casu de band met haar ouderlijk gezin als verbroken worden beschouwd en wordt tevens aangenomen dat deze niet kan worden hersteld.

Verzoekster heeft reeds eerder verklaard na de dood van haar vader geen contact meer te hebben met de familie langs vaderskant, hetgeen niet wordt betwist (AD CGVS I verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 15 juni 2016, p. 15).

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal erop dat dat verzoekster nog steeds contact onderhoudt met haar oom S, de broers van haar moeder en haar nichten. De commissaris-generaal

haalt daarbij de verklaringen aan van verzoekster dat haar oom S. naar de rechtbank is gegaan, dat haar familie op de hoogte zou zijn van de foto's en dat ze aan facebook zouden hebben gemeld dat het ongepaste foto's waren en dat deze dienden te worden gecensureerd. De commissaris-generaal leidt hieruit af dat verzoekster over een goed functionerend netwerk beschikt in Irak.

De commissaris-generaal gaat er evenwel aan voorbij dat verzoekster duidelijk heeft toegelicht dat haar familie is tussengekomen bij facebook "*niet voor mijn belang maar voor hun belang*", vooral dat van haar broer, zodat "*het niet verder escaleerde*" omdat het "*een schande [is] voor de familie*" (AD CGVS II verzoekster, stuk 22, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 15-16). Verder blijkt dat verzoekster in haar eerste gehoor nog heeft verduidelijkt dat zij, wat betreft de broers van haar moeder, enkel contact heeft met haar oom S. Dit heeft zij herhaald in haar tweede gehoor (AD CGVS II verzoekster, stuk 8, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 20 en stuk 22, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 3).

Uit het loutere feit dat de familie van verzoekster langs moederskant een administratieve verplichting vervult en dat de familie stappen heeft ondernomen om, in hun belang, foto's van verzoekster te doen verdwijnen van facebook, kan volgens de Raad niet worden afgeleid dat verzoekster over een voldoende functionerend sociaal netwerk beschikt waarop verzoekster voor opvang en bescherming kan terugvallen. Dit geldt des te meer nu wordt aangenomen dat de reputatie van verzoekster, als alleenstaande vrouw die reeds twee keer gescheiden is en die intieme relaties heeft gehad met twee mannen buiten de context van een huwelijk, is aangetast, hetgeen eveneens een weerslag heeft op de eer van de familie.

Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekster in het verleden alleen een huis heeft gehuurd in de Qahira-wijk. De Raad kan nergens in het gehoorverslag lezen dat verzoekster zelfstandig een huis zou hebben gehuurd (AD CGVS II, stuk 8, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 12). Tijdens haar gehoor en ter terechtzitting verduidelijkt verzoekster dat zij tijdelijk, na de scheiding met haar tweede man, is teruggekeerd naar de Qahira-wijk, naar haar ouderlijk huis.

Echter nu wordt aangenomen dat verzoeksters reputatie is aangetast en zowel haar moeder als broer niets meer met haar te maken willen hebben, kan er niet van worden uitgegaan dat verzoekster zou kunnen terugkeren naar haar ouderlijk huis.

Gelet op bovenstaande, dient verzoekster dan ook als een alleenstaande Iraakse vrouw te worden beschouwd die niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar ouderlijk gezin of ruimere familie of een ander sociaal netwerk.

Er blijkt verder niet uit het rechtsplegingsdossier noch uit de verklaringen ter terechtzitting dat verzoekster zich in het verleden op duurzame en zelfstandige wijze heeft kunnen handhaven in het dagelijks leven in haar land van herkomst, Irak.

2.4.2.4. In de "UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012 (hierna: UNHCR Irak richtlijnen), waarnaar wordt verwezen in de geactualiseerde COI Focus: "Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018, wordt gesteld dat vrouwen in bepaalde omstandigheden waarschijnlijk nood hebben aan internationale vluchtelingenbescherming, onder meer, omwille van het toedichten van een godsdienstige of niet-godsdienstige identiteit of overtuiging, dan wel het behoren tot een sociale groep.

Uit de UNHCR-richtlijnen betreffende Irak blijkt dat, hoewel de Iraakse grondwet een vrijheid van godsdienst propageert, de Iraakse Grondwet ook de "*Islamitische identiteit*" van de meerderheid van het Iraakse volk garandeert en de islam als de officiële staatsgodsdienst hanteert. Politiek en religieus extremisme is sinds 2003 toegenomen waardoor de situatie van vrouwen in Irak is verslechterd. Uit de landeninformatie die verzoekster voorlegt, met name stuk 6 bij het verzoekschrift, blijkt tevens dat de toenemende conservatieve reflex in de Iraakse samenleving bijdraagt aan de verslechtering van de situatie van alleenstaande vrouwen in Irak.

Vrouwen die worden geacht de sociale zeden of religieuze normen te hebben overtreden, worden gevisieerd door verschillende extremistische groeperingen en kunnen worden geconfronteerd met discriminatie en geweld wegens het niet conformeren aan sociale of godsdienstige normen. Gewapende groeperingen viseren vrouwen voor hun vermeend "on-islamitisch" of immoreel gedrag.

Deze vrouwen kunnen ook worden gevisieerd door hun eigen familieleden wegens het beschamen van de "eer" van de familie of de stam. Een risico op eerwraak kan niet worden uitgesloten. Dit wordt bevestigd in stuk 5 bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat eerwraak een risico is voor vrouwen

die pre- of buitenhuwelijkse relaties zijn aangegaan of waarvan wordt vermeend dat zij zulke relaties zijn aangegaan.

In de landeninformatie, zoals aangebracht door beide partijen, kan verder worden gelezen dat de positie van alleenstaande vrouwen, die niet meer kunnen rekenen op de bescherming van hun familie, in Irak zeer kwetsbaar is. Zo vermelden de UNHCR-richtlijnen betreffende Irak dat vrouwen zonder mannelijke ondersteuning, zoals gescheiden vrouwen, het meest worden getroffen door de nijpende humanitaire omstandigheden als gevolg van het conflict in Irak en dat het geweld tegen vrouwen sinds 2003 sterk is toegenomen. De meeste vrouwelijke gezinshoofden in Centraal- en Zuid-Irak kunnen niet rekenen op bijstand van de overheid. Vrouwen zonder ondersteuning en bescherming van hun familie of stam zijn in het bijzonder kwetsbaar voor geweld, al dan niet seksueel. Bovendien kunnen vrouwen, zonder mannelijke kostwinner, zich genoodzaakt voelen om zich te prostitueren of te bedelen of een zogenaamd 'plezierhuwelijk' aan te gaan met oudere mannen. Alleenstaande vrouwen lopen ook een groter risico op gedwongen prostitutie, mensenhandel of rekrutering door gewapende groepen.

Ten slotte leest de Raad in de landeninformatie, aangebracht door verwerende partij, met name de COI Focus "Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Er blijkt verder dat deze milities straffeloos werken en dat de officiële veiligheidsdiensten daartegen maar weinig kunnen ondernemen omwille van hun gebrek aan manschappen en organisatie. Ook volgens de UNHCR-richtlijnen betreffende Irak is het onwaarschijnlijk dat bescherming door nationale overheden in de meeste gevallen beschikbaar is, daar de nationale overheden een beperkte capaciteit tot ordehandhaving en rechtsbescherming hebben

2.4.2.5. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Verzoeksters specifieke profiel dient in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit wat hierboven is besproken, blijkt genoegzaam dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, tweemaal gescheiden met twee kinderen van verschillende mannen en die aannemelijk maakt dat ze intieme buitenhuwelijkse relaties heeft gehad met twee mannen.

Verzoekster heeft naar Iraakse sociale zeden en religieuze normen een non-conformistisch dan wel "immoreel" gedrag vertoond. Zij maakt aannemelijk dat haar reputatie hierdoor werd aangetast en dat haar gedrag in haar land van herkomst, Irak, onder de aandacht van haar familieleden werd gebracht.

Er kan niet worden uitgesloten dat verzoekster bij terugkeer wordt beschouwd als een vrouw die sociale zeden of religieuze normen heeft overtreden.

Daarnaast maakt zij aannemelijk maakt dat ze niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar ouderlijk gezin, familie en schoonfamilie, noch een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen, en bijgevolg erg kwetsbaar is.

Dit alles leidt de Raad ertoe te besluiten dat verzoekster, zowel omwille van haar positie als alleenstaande vrouw zonder familiale ondersteuning of sociaal netwerk als omwille van het overtreden van sociale zeden en religieuze normen, kan worden aanzien als behorend tot een sociale groep, dan wel dat haar, omwille van haar gedrag, een afwijkende geloofsovertuiging wordt toegeschreven of kan worden toegeschreven.

Gelet op de hierboven aangehaalde landeninformatie, acht de Raad het aannemelijk dat verzoekster, omwille van het behoren tot een sociale groep dan wel omwille van een vermeende afwijkende geloofsovertuiging, bij terugkeer in Irak een risico loopt op vervolging, met name om slachtoffer te worden van geweld of eerwraak en dat de Iraakse overheden niet bereid en niet in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stipt hierbij aan dat verzoekster doorheen haar gehoren herhaaldelijk een vrees ten aanzien van haar broer heeft geuit, met name wat hij over haar zal denken en haar zou kunnen aandoen (AD CGVS II, stuk 22, gehoorverslag 9 oktober 2017, p. 9, 14; stuk 8, gehoorverslag 16 maart 2018, p. 17).

Verzoeksters profiel, gerelateerd aan de Iraakse binnenlandse context, laat toe te stellen dat er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in haren hoofde in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, omwille van het behoren tot een sociale groep dan wel omwille van een vermeende afwijkende geloofsovertuiging.

De vluchtelingenstatus van verzoekster wordt erkend.

Aangezien uit hun verzoeken om internationale bescherming, de tweede en derde bestreden beslissingen alsook uit het verzoekschrift, blijkt dat tweede en derde verzoekers zich grotendeels baseren op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door verzoekster, dient ook in hoofde van de tweede en derde verzoekers de vluchtelingenstatus te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES